

[Axel Dam.]

man ogsaa Beskyttelse for sine Taler. Andre maatte ikke aftrykke dem, i hvert Fald helst ikke stenografisk. Jeg vilde snarere hævde det modsatte. Hvis nogen ønsker at aftrykke Uddrag af mine Taler, foretrækker jeg, de gør det stenografisk fremfor omredigeret. Man trænger mere til en Beskyttelse mod forfalskede Referater end mod rigtige. Men Forfalskningen hører vel med til den kunstneriske Form, som Journalisten har Eneret paa, saa der er vel ikke noget at stille op overfor det Spørgsmaal.

Endelig vil jeg, da jeg i det store og hele er særdeles tilfreds med dette Forslag — vi faar jo ikke Lejlighed til at være med ved Behandlingen i Udvalget —, henstille, at det kommende Udvalg tager under nøje Overvejelse de udmærkede Betragtninger, der er fremsat af Redaktør Eske-lund, netop med Hensyn til Nyhedsstof, hvilket ogsaa nogle af Ordførerne har været inde paa.

Hermed skal jeg fra vor Side anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Undervisningsministeren (Borgbjerg):

De fra alle Sider faldne Udtalelser varsler jo en velvillig Behandling og hurtig Fremme af dette Lovforslag. De Enkeltheder, som har været nævnt, kan jo nærmere, om end hurtigt, overvejes i det Udvalg, som man har bebudet vil blive nedsat. Derfor tror jeg ikke, der for mit Vedkommende er nogen særlig Grund til at gaa ind paa disse Enkeltheder her ved denne første Behandling.

Naar det ærede Medlem Fru Elna Munch mente, at § 1 ikke var sprogligt fuldt rigtig, saa maa jeg sige, at jeg tror, den i hvert Fald juridisk er fuldkommen rigtig. Der staar ikke, at Forfatteren kun har Ret til det. Det fremgaar bl. a. af, at det ikke er en udtømmende Opremsning, idet der staar: „saasom“. Udelukkende Ret betyder her det samme som Eneret. Men naturligvis kan dette ogsaa drøftes.

Et Par Talere, det ærede Medlem Hr. Bomholt og det ærede Medlem Hr. Vagn Bro, har nævnt Spørgsmaalet, om man ikke kunde finde Vej til at yde Forfattere Stipendier og lignende paa en anden Maade end hidtil. Det blev erkendt, at jeg havde søgt at forbedre Forholdene noget ved det nedsatte raadgivende Forfatterudvalg, men det er rigtigt nok, at Forholdene er endnu langt fra tilfredsstillende.

Om nu de Veje, der her er peget paa, vil vise sig farbare, tør jeg ikke udtale mig om i Øjeblikket, de vil i hvert Fald ikke

bringe Midlerne straks. Men jeg kan sige saa meget, hvad jeg ogsaa havde Lejlighed til at sige til et Hovedstadsblad for nogen Tid siden, at vi i Undervisningsministeriet i flere Aar har overvejet Spørgsmaalet om Oprettelse af en Kulturfond, en Kulturfond, der med sin egen sagkyndige, uafhængige Bestyrelse vilde kunne yde Støtte til den levende Musik, til Operaen bl. a., der efter manges Mening er en af Livskilderne til den levende personlige Musik, uden hvilken Livskilde Radiofonien ikke i Længden vil kunne hævde sin Standard, til Musikkonservatoriet, der lider meget haardt under Tidens Tryk, til Kunstnere og Forfattere.

Vi har, som sagt, i flere Aar overvejet Spørgsmaalet om Oprettelse af en saadan Kulturfond. Vanskeligheden ligger i at finde Midlerne. Hvorfra skal Midlerne komme? Der har været nævnt en Annoncering gennem Statsradiofonien. Det har man fra Trafikministeriet og fra Statsradiofoniens Side bestemt afvist. Der har været nævnt en Filmsentral med en vis Afgift til en saadan Kulturfond. Dette Spørgsmaal vil vel ogsaa nu blive undersøgt i det særlige Udvalg, Justitsministeren har bebudet angaaende denne Sag. Der har været nævnt forskellige indirekte Skatter, f. Eks. en Skat, en yderligere Skat — for vi fik jo en Skat for nogen Tid siden — paa Radiorør og paa Grammofonplader. Der har været nævnt forskellige Udveje til at skaffe en saadan Fond, som saa ogsaa kunde aflaste Finansloven for disse Bevillinger til Forfatterstipendier, til Musikkonservatoriet, til Hjælp til Opretholdelsen af Operaen, det kgl. Kapel o. s. v., o. s. v., og ingen skulde mere end jeg som Undervisningsminister kunne ønske, at vi kunde komme den Vej ud.

Jeg saa nu for et Par Dage siden en efter min Mening særdeles interessant og i mange Henseender rigtig Afhandling, en Kronik af Redaktør Garde i „Berlingske Tidende“, hvor han var inde paa den samme Tanke. Jeg vilde ønske, vi kunde komme den Vej ud, men det er noget, der ikke lader sig gennemføre med eet Slag. Men det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Bomholt og det ærede Medlem Hr. Vagn Bro har omtalt her, skal jeg meget gerne være med til at overveje nøjere.

Jeg haaber altsaa paa en velvillig og hurtig Behandling af Lovforslaget.

Elna Munch: Den højtærede Undervisningsminister gav mig indirekte Ret i det, jeg havde fremført, idet han hæftede sig ved Ordet „saasom“. Men hvis den højtærede Undervisningsminister vil gaa ned